ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 4ης Νοεμβρίου 1992 *

Στην υπόθεση T-8/89 Rév.,

DSM NV, εταιρία ολλανδικού δικαίου, με έδρα το Heerlen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπουμένη από τον I. Cath, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Dupong, 14 A, rue des Bains,

αιτούσα την αναθεώρηση,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον B. J. Drijber, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον R. Hayder, εκπρόσωπο της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής η αναθεώρηση,

που έχει ως αντικείμενο την αναθεώρηση της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 17 Δεκεμβρίου 1991, T-8/89, DSM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1833),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, C. W. Bellamy, R. Schintgen, R. García-Valdecasas και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Μαΐου 1992, η DSM NV (στο εξής: DSM) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 41 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου (στο εξής: Οργανισμός του Δικαστηρίου) και του άρθρου 125 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου (στο εξής: Κανονισμός Διαδικασίας), αίτηση αναθεωρήσεως της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 17 Δεκεμβρίου 1991, Τ-8/89, DSM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1833, στο εξής: απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1991).

2 Με την απόφαση εκείνη το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της DSM η οποία είχε ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 23ης Απριλίου 1986, που αφορά τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο, ΕΕ L 230, σ. 1, στο εξής: απόφαση).

Αιτήματα των διαδίκων

3 Η αιτούσα την αναθεώρηση ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να κρίνει ότι η παρούσα αίτηση αναθεωρήσεως ασκήθηκε εμπροθέσμως,

2) να διατάξει τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, ειδικότερα δε αυτών που αναφέρονται στο άρθρο 64, παράγραφος 3, στοιχεία γ' και δ', του Κανονισμού Διαδικασίας,

3) να αναθεωρήσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, Τ-8/89, DSM κατά Επιτροπής, κηρύσσοντας την απόφαση IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1986, ανυπόσταση ή, τουλάχιστον, άκυρη,

4) να ακυρώσει, ή τουλάχιστον να μειώσει, το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην αιτούσα την αναθεώρηση με την εν λόγω απόφαση της Επιτροπής,

5) να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιστρέψει αμέσως το πρόστιμο το οποίο της κατέβαλε στις 19 Φεβρουαρίου 1992 η αιτούσα την αναθεώρηση δυνάμει ανυπόστατης, ή τουλάχιστον άκυρης, αποφάσεως, πλέον τόκων και εξόδων, όπως αναφέρονται στο έγγραφο το οποίο απηύθυνε η αιτούσα την αναθεώρηση στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 1992,

6) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας η οποία κατέληξε στην προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991 (Τ-8/89).

4 Η αιτούσα την αναθεώρηση ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) α) κυρίως: να κηρύξει τα αιτήματα απαράδεκτα,

β) επικουρικώς: εν πάση περιπτώσει, να κηρύξει τα αιτήματα αβάσιμα·

2) να καταδικάσει την αιτούσα την αναθεώρηση στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

5 Προς στήριξη της αιτήσεως αναθεωρήσεως η DSM ισχυρίζεται ότι ο συνδυασμός των γεγονότων και των ενδείξεων που αναφέρονται στο σημείο 2.1 της αιτήσεως αναθεωρήσεως συνιστά νέο γεγονός κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού του Δικαστηρίου. Πρόκειται, πρώτον, για την αίτηση που υπέβαλε στην Επιτροπή με έγγραφο της 5ης Μαΐου 1992, με την οποία ζήτησε είτε να της επιστραφούν, ως αχρεωστήτως καταβληθέντα, το πρόστιμο που είχε καταβάλει στην Επιτροπή και πλέον έξοδα και τόκοι που συνδέονται με την τραπεζική εγγύηση την οποία χρειάστηκε να καταβάλει στο πλαίσιο της διαδι-

κασίας στην προαναφερθείσα υπόθεση T-8/89, είτε να της δοθούν εξηγήσεις πριν από τις 19 Μαΐου 1992, στην περίπτωση κατά την οποία η Επιτροπή θεωρούσε ότι το πρόστιμο δεν είχε καταβληθεί αχρεωστήτως. Πρόκειται, δεύτερον, για την άρνηση της Επιτροπής να ικανοποιήσει, εντός των ταχθεισών από την αιτούσα την αναθεώρηση προθεσμιών, το προαναφερθέν αίτημα. Πρόκειται, τρίτον, για την αποκάλυψη μια σειράς μεταγενεστέρων τροποποιήσεων και προσθηκών στο κείμενο της αποφάσεως που της κοινοποιήθηκε, σε σχέση με το κείμενο που υιοθέτησαν οι Επίτροποι κατά τη συνεδρίαση της 23ης Απριλίου 1986. Η DSM αναφέρει, ως ενδείξεις αυτών των τροποιήσεων και των προσθηκών, την ύπαρξη, στο κείμενο της αποφάσεως που της κοινοποιήθηκε, τυπογραφικών διαφορών, τη μη συνεχή αρίθμηση των σελίδων, την αναφορά στην πρώτη σελίδα του κειμένου αυτού των όρων «σχέδιο αποφάσεως της 23ης Μαΐου 1986», το ασυνήθιστα μεγάλο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της ημερομηνίας της υποτιθέμενης εκδόσεως της αποφάσεως (23 Απριλίου 1986) και της ημερομηνίας κατά την οποία της κοινοποιήθηκε (30 Μαΐου 1986), καθώς και την άρνηση της Επιτροπής να απαντήσει στην από 5 Μαΐου 1992 αίτησή της, γεγονός το οποίο την εμπόδισε να επαληθεύσει το υποστατό της αποφάσεως. Πρόκειται, τέταρτον, για την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 27 Φεβρουαρίου 1992, T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-0000, στο εξής: απόφαση PVC), με την οποία η προσβαλλομένη στις εν λόγω υποθέσεις απόφαση της Επιτροπής κηρύχθηκε ανυπόστατη λόγω των «ιδιαιτέρως σοβαρών και προδήλων ελαττωμάτων» τα οποία έπασχε.

6 Από τον συνδυασμό των προαναφερθέντων γεγονότων και ενδείξεων η αιτούσα την αναθεώρηση συνάγει ότι οι Επίτροποι δεν διασκέφθηκαν επί του κειμένου της αποφάσεως που της κοινοποιήθηκε και ότι είχαν στη διάθεσή τους μόνο το κείμενο της αποφάσεως σε ολλανδική γλώσσα. Καταλήγει στο ότι είναι δυνατόν να υπάρξουν αμφιβολίες ως προς το υποστατό της αποφάσεως που αποτέλεσε αντικείμενο της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της οποίας ζητείται η αναθεώρηση, εφόσον κάλλιστα θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η εν λόγω απόφαση της Επιτροπής πάσχει τα ίδια ελαττώματα με εκείνη που αποτέλεσε το αντικείμενο της αποφάσεως PVC του Πρωτοδικείου (αίτηση αναθεωρήσεως, σημείο 2.3).

7 Η DSM εκτιμά ότι αν τούτο ίσχυε, θα μπορούσε να ασκήσει σημαντική επιρροή στην απόφαση του Πρωτοδικείου, εφόσον αυτή θα είχε επικυρώσει ανυπόστατη απόφαση. Για τον λόγο αυτό ζητεί από το Πρωτοδικείο να διατάξει διάφορα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας προκειμένου να αποδειχθεί αν η απόφαση της Επιτροπής η οποία αποτελεί το αντικείμενο της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της οποίας ζητεί την αναθεώρηση είναι ή όχι ανυπόστατη (αίτηση αναθεώρησεως, σημείο 2.2).

8 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, βάσει του άρθρου 41 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η πρώτη προϋπόθεση που πρέπει να συντρέχει για να είναι παραδεκτή η αίτηση αναθεωρήσεως είναι να στηρίζεται σε γεγονός το οποίο ήταν άγνωστο στο Πρωτοδικείο και στον διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση, προ της εκδόσεως της αποφάσεως.

9 Η Επιτροπή ισχυρίζεται συναφώς ότι οι φερόμενες ως τροποποιήσεις του κειμένου ήταν γνωστές στην αιτούσα την αναθεώρηση από τις 30 Μαΐου 1986, εφόσον κατά την ημερομηνία αυτή της κοινοποιήθηκε η απόφαση. Επομένως, δεν μπορεί να πρόκειται για γεγονός το οποίο έγινε γνωστό μετά την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1991.

10 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, στη συνέχεια, ότι ούτε η απόφαση PVC μπορεί να θεωρηθεί ως νέο γεγονός, καθόσον η απόφαση αυτή προσδιόρισε το νομικό περιεχόμενο των δηλώσεων των υπαλλήλων της Επιτροπής κατά τη συνεδρίαση της 10ης Δεκεμβρίου 1991 στις υποθέσεις των οποίων είχε τότε επιληφθεί το Πρωτοδικείο, χωρίς όμως να αποφανθεί ως προς την ακρίβεια του περιεχομένου των δηλώσεων αυτών (απόφαση PVC, σκέψη 92), και δεν μπορεί επομένως επ' ουδενί λόγω να συνιστά αφεαυτής γεγονός ικανό να δικαιολογήσει την αναθεώρηση της αποφάσεως της 17ης Δεκεμβρίου 1991, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με τη διάταξη της 26ης Μαρτίου 1992, T-4/89 Rév., BASF κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1591).

11 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με την ίδια διάταξη (σκέψη 14), η αιτούσα την αναθεώρηση θα μπορούσε να ζητήσει, βάσει των προαναφερθεισών δηλώσεων των υπαλλήλων της Επιτροπής, την εκ νέου κίνηση της προφορικής διαδικασίας προ της εκδόσεως της αποφάσεως.

12 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, τέλος, ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση του εγγράφου που της απηύθυνε στις 5 Μαΐου 1992 η αιτούσα την αναθεώρηση προκειμένου να ζητηθεί η αναθεώρηση της αποφάσεως που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, διότι διαφορετικά θα αρκούσε, για να είναι δυνατό να ζητηθεί η αναθεώρηση δικαστικής αποφάσεως, η αποστολή εγγράφου στην Επιτροπή στο οποίο να διατυπώνονται ορισμένα αιτήματα και προϋποθέσεις για να ασκηθεί στη συνέχεια αίτηση αναθεωρήσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου εάν τα αιτήματα δεν ικανοποιηθούν αμέσως.

Κρίση του Πρωτοδικείου

13 Προκειμένου να κριθεί το παραδεκτό της παρούσας αιτήσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται και στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, δυνάμει του αρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού αυτού, ορίζει τα εξής:

«Η αναθεώρηση της αποφάσεως δύναται να ζητηθεί από το Δικαστήριο εφόσον γίνει γνωστό γεγονός αποφασιστικής σημασίας το οποίο ήταν άγνωστο στο Δικαστήριο και στο διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση, προ της εκδόσεως της αποφάσεως.»

14 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η αναθεώρηση δεν έχει τα αποτελέσματα εφέσεως, αλλά εκτάκτου ενδίκου μέσου με το οποίο μπορεί να προσβληθεί το δεδικασμένο περατούσας τη δίκη αποφάσεως λόγω των πραγματικών διαπιστώσεων επί των οποίων στηρίχθηκε το δικαιοδοτικό όργανο. Η αναθεώρηση προϋποθέτει την αποκάλυψη πραγματικών στοιχείων προηγουμένων της εκδόσεως της αποφάσεως, αγνώστων μέχρι τότε στο δικαιοδοτικό όργανο που εξέδωσε την απόφαση αυτή καθώς και στον αιτούντα την αναθεώρηση διάδικο και τα οποία, αν είχαν ληφθεί υπόψη από το δικαιοδοτικό όργανο, θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διαφορετική λύση της διαφοράς (βλ. τελευταίως τη διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 1992, C-185/90 P Rév., Συλλογή 1992, σ. I-993, και την προαναφερθείσα διάταξη του Πρωτοδικείου της 26ης Μαρτίου 1992, T-4/89 Rév., BASF κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1591).

15 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το ζήτημα που πρέπει να επιλύσει είναι αν η αιτούσα την αναθεώρηση απέδειξε ότι έλαβε γνώση των γεγονότων που αναφέρονται στο σημείο 2.3 της αιτήσεως αναθεωρήσεως και στη σκέψη 6 της παρούσας διατάξεως μετα την έκδοση της αποφάσεως της 17ης Δεκεμβρίου 1991.

16 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το «νέο γεγονός», το οποίο επικαλείται η αιτούσα την αναθεώρηση προς στήριξη της αιτήσεως αναθεωρήσεως, στοιχειοθετείται από τον συνδυασμό γεγονότων και ενδείξεων διαφορετικής φύσεως, τα οποία επήλθαν σε διαφορετικά χρονικά σημεία (βλ. ανωτέρω, σκέψη 5). Πρέπει επομένως να εξεταστεί αν, από τα εν λόγω γεγονότα και

ενδείξεις, η αιτούσα την αναθεώρηση έλαβε γνώση, προ της εκδόσεως της αποφάσεως της 17ης Δεκεμβρίου 1991, των γεγονότων που αναφέρονται στη σκέψη 6 ανωτέρω.

17 Όσον αφορά τις δήθεν τροποποιήσεις και ουσιαστικές προσθήκες στο κείμενο της αποφάσεως που κοινοποιήθηκε στην αιτούσα την αναθεώρηση — τις οποίες χαρακτηρίζει η ίδια στην αίτηση αναθεωρήσεως ως «ιδιαιτέρως σοβαρές και πρόδηλες» κατά την έννοια της αποφάσεως PVC —, παρατηρείται ότι οι τυπογραφικές διαφορές που επισημαίνει η αιτούσα την αναθεώρηση περιλαμβάνονταν στο κείμενο της αποφάσεως που κοινοποιήθηκε στην DSM στις 30 Μαΐου 1986 και ότι, κατά συνέπεια, περιήλθαν σε γνώση της DSM, λόγω του προδήλου χαρακτήρα τους, κατά την ημερομηνία αυτής της κοινοποιήσεως. Το ίδιο ισχύει για τη μη συνεχή αρίθμηση των σελίδων της αποφάσεως, για την ένδειξη «σχέδιο αποφάσεως της 23ης Μαΐου 1986» η οποία υπάρχει στην πρώτη σελίδα της κοινοποιηθείσας αποφάσεως καθως και για το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως — την οποία η αιτούσα την αναθεώρηση τοποθετεί τώρα στις 23 Απριλίου 1986, ενώ με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως της 23ης Μαΐου 1986 — και της ημερομηνίας κοινοποιήσεώς της στις 30 Μαΐου 1986.

18 Υπογραμμίζεται επιπλέον ότι δόθηκαν επαρκείς επεξηγήσεις όσον αφορά το περιεχόμενο των τροποποιήσεων και προσθηκών που επισήμανε η αιτούσα την αναθεώρηση κατά τη συνεδρίαση της 10ης Δεκεμβρίου 1991 στο πλαίσιο των υποθέσεων PVC, κατά τη διάρκεια της οποίας οι υπάλληλοι της Επιτροπής δήλωσαν ότι η διαδικασία που ακολουθήθηκε στις υποθέσεις αυτές αντιστοιχούσε σε παγία πρακτική. Η αιτούσα την αναθεώρηση όμως παρέστη στη συνεδρίαση αυτή και εκπροσωπήθηκε από τον ίδιο δικηγόρο ο οποίος την εκπροσώπησε και στη διαδικασία που κατέληξε στην απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1991. Κατά συνέπεια, θα μπορούσε, προ της εκδόσεως της αποφάσεως, να υποβάλει αίτηση εκ νέου κινήσεως της προφορικής διαδικασίας επικαλούμενη τα γεγονότα που αναφέρονται στη σκέψη 6 ανωτέρω. Βεβαίως, η αιτούσα την αναθεώρηση δεν γνώριζε ακόμη, εν αντιθέσει προς τις προσφεύγουσες στις υποθέσεις T-9/89 έως T-15/89 (βλ. τις αποφάσεις της 10ης Μαρτίου 1992, T-9/89, Hüls κατά Επιτροπής, σκέψεις 382 έως 385, Σλλογή 1992, σ. II-499. T-10/89, Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψεις 372 έως 375, Σλλογή 1992, σ. II-629. T-11/89, Shell κατά Επιτροπής, σκέψεις 372 έως 374, Σλλογή 1992, σ. II-757. T-12/89, Solvay κατά Επιτροπής, σκέψεις 345 έως 347, Σλλογή 1992, σ. II-907. T-13/89, ICI κατά Επιτροπής, σκέψεις 399 έως 401, Σλλογή 1992, σ. II-1021. T-14/89, Montedipe κατά Επιτροπής, σκέψεις 389 έως 391, Σλλογή 1992, σ. II-1155, και T-15/89, Linz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1275, σκέψεις 393 έως 395),

τη νομική κρίση που εξέφερε το Πρωτοδικείο ως προς την απόφαση PVC με την απόφασή του της 27ης Φεβρουαρίου 1992. Το γεγονός αυτό ωστόσο ουδόλως επηρεάζει τη διαπίστωση ότι η αιτούσα την αναθεώρηση έλαβε γνώση των επιμάχων γεγονότων προ της εκδόσεως της αποφάσεως (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 1991, C-403/85 Rév., Ferrandi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-1215, σκέψη 13).

19 Επομένως, το περιεχόμενο των διαφόρων τροποποιήσεων και προσθηκών που αναφέρει η αιτούσα την αναθεώρηση ήταν αρκούντως σαφές ώστε να μπορεί να λάβει γνώση, από την ανάγνωση του κειμένου της αποφάσεως που της κοινοποιήθηκε και, εν πάση περιπτώσει, από τη συνεδρίαση της 10ης Δεκεμβρίου 1991 στο πλαίσιο των υποθέσεων PVC, των γεγονότων που μνημονεύονται στη σκέψη 6 ανωτέρω. Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν τα γεγονότα αυτά να ήσαν άγνωστα στην αιτούσα την αναθεώρηση προ της εκδόσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, κατά την έννοια του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την αναθεώρηση της αποφάσεως αυτής.

20 Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι αυτή καθαυτή η απόφαση PVC και το έγγραφο που έστειλε η αιτούσα την αναθεώρηση στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 1992 καθώς και το γεγονός ότι το έγγραφο αυτό έμεινε αναπάντητο δεν ασκούν επιρροή. Πράγματι, από κανένα από τα στοιχεία αυτά η αιτούσα την αναθεώρηση δεν έλαβε γνώση γεγονότων που της ήσαν μέχρι τότε άγνωστα.

21 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι τα πραγματικά περιστατικά τα οποία επικαλείται η αιτούσα την αναθεώρηση με την αίτησή της, θεωρούμενα είτε αυτοτελώς είτε σε συνδυασμό μεταξύ τους, δεν μπορούν να αποτελούν νέο γεγονός κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και ότι, κατά συνέπεια, η αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

22 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η αιτούσα την αναθεώρηση ηττήθηκε πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής και να καταδικαστεί η αιτούσα την αναθεώρηση στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναθεωρήσεως ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την αιτούσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 4 Νοεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας — Ο Πρόεδρος

H. Jung — H. Kirschner